

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 40

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 18

tinguda el dia 26 de febrer de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a dos quarts menys un minut d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa.

El M. H. Sr. President dóna la paraula al M. H. Sr. President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol (p. 1.128).

Tot seguit intervenen els Diputats no adscrits, senyors Ramon Viñals (p. 1.132), Francisco Hidalgo (p. 1.132), José Acosta (p. 1.133) i Josep Benet (p. 1.133).

Pren la paraula el Diputat Sr. Francesc Vicens, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1.134).

Després, i en nom del G. p. de Centristes, intervé el Diputat Sr. Antoni Cañellas (p. 1.135).

El Diputat Sr. Francesc Frutos pren la paraula en nom del G. p. del PSUC (p. 1.137).

En nom del Grup Socialista pren la paraula el Diputat Sr. Joan Reventós (p. 1.138).

El Diputat Sr. Macià Alavedra intervé en nom del G. p. de Convergència i Unió (p. 1.139).

Tot seguit es vota una proposta de resolució, que és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 1.140).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió a les dotze i dotze minuts del migdia.

S'obre la sessió a dos quarts menys un minut d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, i els Honorables senyors Consellers Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Oller, Guitart, Cahner, Trias i Fargas, Cullell, Laporte, Sanuy, Carol i Rigol.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre la situació política creada arran dels esdeveniments al Congrés de Diputats, a Madrid.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

A petició de tots els Grups parlamentaris, i amb l'opinió favorable de la Mesa, he decidit convocar aquesta sessió extraordinària per debatre els fets que van tenir lloc a Madrid i a València el dia 23. La sessió ha estat convocada d'acord amb l'article 55.2 del Reglament, i l'ordre del dia ha estat fixat d'acord amb la comunicació escrita dels Grups.

S'entén que la documentació a què fa referència l'article 62 del nostre Reglament és la coneguda pels senyors Diputats a través de la informació que sobre aquests fets ha estat donada pels diferents mitjans d'informació.

El debat tindrà lloc d'acord amb les regles generals de l'article 66, i, d'acord amb les facultats que aquest article dóna al President, he decidit que hi haurà una única intervenció per Grup i per cadascun dels Diputats no adscrits que, atès que es tracta d'un debat d'especial relleu, desitgin intervenir-hi. A fi que l'ordre d'intervencions sigui el normalment previst, els Diputats no adscrits que volen participar en el debat, ho han de fer conèixer immediatament abans que aquest comenci.

El Molt Honorable President de la Generalitat m'ha fet saber que desitjava obrir el debat amb la seva intervenció. Disposem d'un temps limitat perquè a dos quarts d'una, aquest matí, tindrà lloc la presa de possessió del nou capità general a la qual han estat convidats el Govern de la Generalitat, la Mesa del Parlament i els Portaveus dels Grups; per tant, hem d'acabar a temps per a assistir en aquesta cerimònia. Això fa que les intervencions dels Grups quedaran estrictament limitades a deu minuts i les intervencions dels Diputats no adscrits a cinc minuts. Acabades les intervencions, s'obrirà un termini de deu minuts per a la presentació de resolucions. Les resolucions seran examinades per la Mesa, per decidir-ne la congruència, i, si són admeses a tràmit, seran passades a votació immediatament després.

Comencem, doncs, el debat amb la intervenció del Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El M. H. Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he cregut que com a President de la Generalitat em corresponia fer unes primeres aportacions en aquest debat, unes aportacions, d'una banda, d'informació, unes aportacions, d'altra banda, d'explicació del que ha estat l'actuació de la

Generalitat durant aquests dies crítics, i, finalment, de fer també unes aportacions de reflexió.

Per una banda, els fets són coneguts i jo he de dir que no hi podré aportar novetats sensacionals, ni novetats molt importants. De tota manera, per raó de càrrec, si bé no puc aportar, ho repeteixo, probablement fets nous, sí que puc i hi he d'aportar certs complements de coneixement, certes matisacions i també, com he dit abans, certs elements d'interpretació. El primer punt que vull posar a la consideració de vostès és una cosa òbvia, un fet obvi —podran considerar que potser innecesari, però entenc que és important que en aquesta màxima representació del poble de Catalunya que és el seu Parlament, el President de la Generalitat la subratlli—, la primera consideració, dic, que vull fer és la de la gran gravetat de tot el que ha passat. Jo no vull parlar d'això que aquests dies es diu de si hi ha o si no hi ha un iceberg. Em sembla que no em correspon, que no ho he de fer, però en tot cas sí que vull subratllar la gravetat del que ha passat i naturalment no solament per deixar-ne constància, sinó per advertir que si tots estem d'acord que això ha estat molt greu, això, d'una manera o una altra, ha d'incidir en la nostra manera de fer, en l'anàlisi de la nostra situació, fins i tot dels nostres condicionaments, i en l'anàlisi de la forma com hem d'assolir els nostres objectius de democràcia, d'autonomia i de consolidació de la nostra identitat com a poble.

El segon punt que vull posar a la consideració de vostès, també és obvi. Aquests dies gairebé jo diria que tota la premsa, tots els mitjans d'informació, totes les opinions dels polítics i en general del poble, del país, doncs, insisteixen en aquest punt, però jo com a President de la Generalitat i en aquest lloc que és el Parlament entenc que ho he de fer, a subratllar el paper absolutament decisiu, absolutament extraordinari que ha jugat el Rei. El Rei, que a més ha estat l'únic dic, i quan dic l'únic vull dir l'únic dic, que en determinats moments hi ha hagut per tal d'evitar que els fets d'aquests dies desemboquessin en una situació absolutament negativa des del punt de vista democràtic i des d'un punt de vista català, des d'un punt de vista de les autonomies. A mi, aquestes dies, aquest dilluns a la nit, aquest dimarts a la matinada, m'han vingut a la memòria aquelles paraules que amb motiu del meu recent viatge a Roma em deia el President Pertini quan em feia un elogi, un elogi que potser en algun moment fins i tot a casa nostra s'hauria considerat desmesurat, de la figura del Rei. Un elogi extraordinari i si algú en podia tenir dubte abans, evidentment no en pot tenir dubte a partir d'aquest moment. Elogi que —i m'agrada dir-ho— el mateix President Pertini situava en un context que ell considerava excepcional, el context del que ell en deia la relació, en uns certs aspectes potser dialèctica, en el sentit diguem-ne més exacte de la paraula, és a dir, no de confrontació, la relació entre el Rei i l'exèrcit; exèrcit al qual —i em plau dir-ho en aquest moment— el mateix President Pertini —l'exèrcit espanyol, evidentment, em refereixo— feia un gran elogi. Em fa l'efecte que, i no és perquè em vulgui ara, diguem-ne, referir a autoritats externes, perquè no cal en aquests moments, perquè és evident el paper que ha jugat el Rei, em fa l'efecte que és bo de tota manera de recordar aquests fets i de subratllar, per tot el que ha passat, el paper extraordinari, enormement positiu, absolutament decisiu del Rei.

De passada, i aquest és el tercer punt, m'he referit ja al paper de l'exèrcit. El paper de l'exèrcit ha estat un paper positiu, i ho dic amb tota claredat i, de fet, amb tota evidència, perquè si no hagués estat així no estariem fent la sessió que estem fent. Ja sé que es pot dir que si no hagués estat per l'actuació d'alguns caps militars que o bé van conspirar o bé van tenir una actitud passiva davant la conspiració, o bé van tenir una reacció poc encertada davant de la conspiració, no s'haurien produït els fets que es van produir; però també és cert que si no hi hagués hagut una reacció de la gran, de la molt gran majoria de l'exèrcit en un sentit contrari a aquest, avui la situació nostra hauria estat d'una absoluta regressió, d'una absoluta involució en tots els terrenys. Seria injust silenciar això, seria injust fixar-nos només en els aspectes negatius, en les actuacions negatives d'alguns elements de les forces armades; això seria injust. Però, a més, seria un gran error.

Els he d'informar també d'una altra cosa. El contacte que durant aquests dies tan decisius he tingut amb diferents elements de les forces armades en tant que President de la Generalitat, em fa subratllar aquest fet —insistir en altres qualificacions seria injust i seria un error—: contacte amb el Capità General Pascual Galmés, que va tenir una actitud enormement positiva, però també el contacte posterior, perquè aquella nit no vaig pas pretendre jo, com a President de la Generalitat, parlar amb el Cap d'Estat Major, que em va fer entendre que amb qui jo havia de parlar només era amb el Rei, com li vaig dir al mateix Rei en aquells moments, en els quals de fet no teníem Govern, perquè tot el Govern havia estat segrestat, no teníem Parlament espanyol, perquè el Parlament havia estat segrestat: jo, com a President de la Generalitat, d'una manera fonamental li vull dir que estic a la disposició de vostè, del qual em consta, de vostra Sa Majestat, de la qual em consta que és en aquests moments la màxima defensa que tenim per a la consolidació de la democràcia, estem a la seva disposició. Però en canvi, un cop passat aquest moment, sí que vaig voler establir un contacte amb els homes que havien portat tota l'operació que havia de fer fracassar la conspiració: el tinent general Gabeiras, el tinent general Alfaro. He de dir que he notat a tot arreu no solament un gran desig, una gran satisfacció, un cop ja passada la cosa, pel fet que la conspiració hagués fracassat, sinó a més un gran desig d'inserció en el teixit social, un gran desig de respondre a les exigències i als drets de la societat civil, i a més, també, un gran desig que aquesta actitud, aquesta posició de l'exèrcit fos coneguda; i no pas que això passés en el silenci d'uns despatxos, en l'anonimat d'unes comunicacions, sinó que realment el país sabés que l'exèrcit tenia una voluntat ferma d'evitar qualsevol repetició d'aquests fets i que se sentia enormement satisfet que l'intent, precisament per obra fonamental del Rei, però amb la col·laboració de l'exèrcit, hagués fracassat.

Finalment, he d'informar també d'un tema que és el paper que en tots aquests moments ha jugat la Catalunya autònoma i, concretament, del paper de la Generalitat. Si m'allargo un pèl, no gaire, en aquest punt, permetin-me que els demani que no considerin que això ho faig per un fet de petulància, que seria ridícul, perquè per parlar clar, clar i català, amb netedat i amb eficàcia —perquè si no diem les coses pel seu nom no ens entendrem—, realment

qui ha parat el cop, fonamentalment, ha estat el Rei; per tant, qualsevol altra consideració seria posar-se plomes —qui fos— que no li corresponen. Però de tota manera, té lògica i és necessari que informi del paper que hem jugat aquelles institucions catalanes i d'entre les quals aquelles que l'Executiu català i jo com a President som especialment responsables, perquè d'això, almenys, sí que n'hem de donar compte davant del Parlament de Catalunya.

Nosaltres hem procurat, i jo personalment com a President, d'actuar en les línies següents: primer, col·laborar amb qui realment podria controlar la situació, que era el Rei; segon, establir un contacte positiu i fet amb esperit de col·laboració amb l'exèrcit —ja he fet abans referència als contactes amb la Capitania General que varen ser constants, molt constants, molt seguits, i els contactes també posteriors, per tal de fer una mica, fins i tot, de balanç del que havia passat, amb l'Alt Estat Major central i amb la Junta de Caps d'Estat Major.

L'altre element, l'altra línia d'actuació que va tenir la Generalitat en aquells moments va ser procurar ser present tant com fos possible enmig del poble de Catalunya. Vàrem procurar que l'accés de la premsa al Palau de la Generalitat i a nosaltres mateixos, a mi mateix, fos al més fàcil, al més planer possible: que no poguéssim donar en cap moment la sensació que..., que en cap moment no ajudéssim al fet que s'establís la necessària comunicació amb el país, perquè, òbviament, i analitzada amb posterioritat la mecànica del cop d'Estat, de l'intent de cop d'Estat, òbviament, una falla en la comunicació hauria pogut ser molt negativa. És per això que jo, com a President de la Generalitat, en un moment, concretament entre dos quarts de deu i les deu de la nit, vaig creure que —i més en un moment en el qual hi havia un gran buit informatiu i fins i tot en els nivells intermedis, deixo de banda ja l'actitud del Rei i dels alts dirigents de l'exèrcit, un, diguem-ne, buit de poder, fins i tot—, vaig entendre que era necessari que m'adrecés al poble de Catalunya i vaig pensar que era bo que, naturalment, doncs, sense transgredir el que eren les meves facultats de President de la Generalitat, trobés la manera que això arribés també a tota la resta del país, en un moment en el qual jo sabia, sabíem, que almenys durant algunes hores no hi hauria una comunicació oficial i fiable en el conjunt del poble espanyol. En el moment que es començava a concentrar, molt comprensiblement, gent a la plaça de Sant Jaume demanant informacions, cridant que volien saber el que passava, conscients que la solució del problema que teníem no es resolvia amb concentracions a la plaça de Sant Jaume, perquè es resolvia en un altre lloc i per uns altres procediments, i que en realitat havíem d'evitar de totes passades que es prenguessin decisions extemporànies que haurien estat molt ben intencionades, fins i tot algunes d'elles probablement molt i molt generoses, però que òbviament no servien per a solucionar el problema i que fins i tot podien obrir la possibilitat d'alguna complicació, vaig entendre, personalment, que havia de fer aquell gest d'adreçar-me al poble de Catalunya, però també fer-ho de tal manera que això pogués ser comprensible i pogués arribar a la resta de l'Estat.

Si he de fer cas de la reacció que hi ha hagut, dels telegrams que després hem rebut de tot Espanya, he de dir

que aquesta va ser en aquell moment una iniciativa agraïda.

D'altra banda, un cop definida, explicada aquesta línia, de mirar a través d'aquest acte, però també a través de tota una sèrie d'actuacions a la ràdio, d'informació que vàrem anar passant, que la comunicació no es trenqués, que no hi hagués un buit informatiu total que agreugés la inquietud i que donés —ja ho dic, ho repeteixo— la possibilitat que es prenguessin iniciatives potser no sempre oportunes, nosaltres, a part d'això, vàrem intentar fer arribar a tothom la necessitat que es mantingués la més absoluta i total normalitat.

En aquest sentit vàrem actuar, a través de les diverses Conselleries, sobre els diversos aspectes, sobre els diversos sectors de la vida social catalana. He de dir que aquests sectors varen respondre, amb molt poques excepcions, molt bé; per posar exemples, vàrem procurar, a través de la Conselleria d'Ensenyament, d'assegurar que l'endemà ja les escoles funcionessin. Les associacions de pares d'algunes d'elles ens van telefonar —a les set del matí telefonava la gent, algunes escoles, demanant què s'havia de fer—, però dient totes elles que entenien i estaven disposades a mantenir tant com fos possible la normalitat; associacions de pares que elles mateixes deien que entenien que era essencial que els nens anessin a escola, però que volien saber si la Generalitat compartia aquest criteri, si hi havia el mínim de seguretat perquè això fos possible. Un fet positiu de la societat catalana, que entenia que calia donar aquesta resposta de normalitat. Quan la Unió de Botiguers truca i diu que ells entenen que han de fer l'esforç, tot l'esforç que calgui per tal que les botigues quedin obertes, jo els contesto que entenc que hi ha tres coses que condicionen la normalitat aparent i a través de la normalitat aparent, en bona part la normalitat real d'un país, que són els infants que van al col·legi, les botigues que estan obertes i els transports col·lectius que funcionen; quan els botiguers telefonen dient que ells volen tenir les botigues obertes, per saber si aquest és el criteri de la Generalitat, i que si realment tenen suport en aquest sentit, jo crec que el poble de Catalunya dona, a través, en aquest cas, d'aquest cos, d'aquest sector social, una resposta prou positiva que la Generalitat va mirar de potenciar. Quan en darrer terme totes les centrals sindicals varen entendre que realment calia també, també, en aquest camp tan difícil i complicat de les sindicals, introduir en els llocs de treball, en les fàbriques, introduir al màxim possible la normalitat, i que sobretot, si alguna actuació s'havia de fer no havia de ser una actuació que transcendís al carrer, que era on realment es podia provocar sense voler una situació conflictiva de no se sabia exactament quines conseqüències, quan hi va haver aquesta actitud, jo crec que aquí també hi ha hagut una resposta positiva, i crec que el Govern de la Generalitat, fent tota la pressió que estava al seu abast perquè aquest fos el criteri dominant, va complir la seva obligació.

Jo no puc negar que, en algun cas concret, vàrem tenir les nostres discussions i les nostres diferències, però en darrer terme la veritat és que el sentit de responsabilitat va ser general arreu, en totes les organitzacions. Quan la Borsa de Barcelona telefona i diu «entenem que seria molt important que avui a les deu la Borsa funcionés», aquesta

és una de les coses que dona la sensació que no passa res, quan la Borsa obre i fa les seves cotitzacions amb tota normalitat. «Simplement volem saber quina és l'opinió de la Generalitat, volem saber si tindriem un suport davant del Banc d'Espanya si calgués fer cap mena de reforçament»; entenem que això és un acte positiu —molt positiu— que valora molta gent que no va mai a la Borsa, evidentment, però que té la sensació que si aquells senyors es reuneixen amb tota normalitat, és que les coses van per un camí de normalització.

Aquesta ha estat, en general, la reacció que ha tingut el nostre poble, i aquesta ha estat la reacció que nosaltres —de vegades recollint iniciatives de fora, de vegades simplement estimulants com a Govern de la Generalitat— hem mirat de potenciar. Com també a nivell dels ajuntaments, que han hagut de servir —han fet tots els possibles perquè fos així— com a element de pacificació, com a element, diguem-ne, de tranquil·lització, com a element d'informació, no com a element d'excitació poc responsable. I hem d'exposar alguna excepció, i alguna d'elles prou lamentable, però en general aquesta ha estat la reacció dels nostres ajuntaments.

Jo tinc la satisfacció de dir-los que la Generalitat en aquesta crisi no ha estat un cartutx buit, sinó que tinc la satisfacció de dir-los, i els ho dic amb tota rotunditat —perquè això no ha estat mèrit especial del seu President—, que ha fet el que ha pogut, i que ho ha fet tan bé com ha sabut, més bé o més malament, però tan bé com ha sabut, i el que puc dir és que hem notat —els homes que estàvem al Govern de la Generalitat ho hem notat— durant aquestes hores, que la Generalitat tenia una eficàcia, que el que deia la Generalitat era assumit per molta, moltíssima gent, molt diversa, que la Generalitat es dirigia demanant orientació a entitats i institucions tan diferents i tan diverses, i algunes d'elles tan fora —una d'elles almenys— de la seva autoritat, com eren les de l'exèrcit fins a les Cambres de Comerç, o bé com les dels ajuntaments fins a la Creu Roja. Aquests són els fets, en línies generals, als quals jo no puc afegir gran cosa d'especial, però sí que voldria treure unes conclusions d'això: entenc que correspon a l'inici d'aquest debat que el President de la Generalitat, sobre aquesta base, exposi, presenti davant de vostès unes determinades conclusions.

En primer lloc, en aquests moments en què és general l'elogi del Rei —i que jo penso que és un elogi absolutament merescut, ara, i que ja ho era abans—, penso que seria bo que fossin conseqüents, el poble de Catalunya i la classe política catalana, amb aquest elogi que fem. No fos cas que l'elogi només el féssim en el moment en què ens sentim atrapats, però que el deixéssim de fer, o que deixéssim d'actuar en conseqüència amb aquest elogi en el moment en què ens comencéssim a veure una mica les orelles. Jo els voldria dir que el Rei, en la visita, en l'entrevista que va convocar, dels principals dirigents polítics dels partits estatals, els va dir, per exemple, una cosa com la següent. Ho diu el Rei, que d'altra banda dic que ha estat en un moment determinant l'únic —l'únic vol dir l'únic— dic contra la subversió, amb el suport, evidentment, de l'exèrcit. Diu: «Seria molt poc aconsellable una oberta i dura reacció, per part de les forces polítiques, contra els qui varen cometre els actes de subversió dels darrers dies, però

encara resultaria més contraproductiu que aquesta reacció s'estengués amb caràcter de generalitat contra les forces armades i de seguretat. De la mateixa manera que el Rei està molt satisfet de no haver perdut la calma i d'haver pogut contribuir a salvar la situació que en algun moment —i em consta— va ser crítica, i que ho va poder fer dintre de les normes constitucionals —segueix dient el Rei—, és necessari que tots els grups polítics mantinguin ara la mateixa serenitat i la mateixa prudència». I fa després una referència a les jurisdiccions competents i al rigor amb el qual ell vol que aquestes jurisdiccions actuïn. Rigor que, d'altra banda, jo tinc la ferma convicció que existirà.

Quan fa encara no quaranta-vuit hores, o trenta-sis hores, parlant amb els representants d'un partit polític present en aquesta Cambra, en una conversa sobre com veïem les coses i les perspectives, jo els vaig dir —sense que en aquell moment pogués advertir-los, pogués avançar-los ni noms concrets, ni tampoc decisions concretes—, que estava convençut que ja en aquell mateix moment es començaven a produir els fets, les decisions, en els nivells que s'havien de produir, que era en el nivell del Rei i en el nivell de l'Alt Estat major i de les altes autoritats militars, que es començaven a produir les decisions que havien de fer possible que aquest no fos un fet que passés, diguem-ne, que se cerciorés fàcilment, sense que tingués cap conseqüència, jo aleshores ho deia sense poder precisar, però els deia «demà això es començarà a veure» i l'endemà es va començar a veure. I de la mateixa manera jo dic que avui tinc els fonaments suficients per saber, per afirmar, per creure i per afirmar que aquesta voluntat que això no sigui una cosa que simplement s'arxivi i sense majors conseqüències, aquesta voluntat existeix, i aquesta voluntat es durà a terme.

No es durà a terme, potser, de la manera com, per exemple es pugui reclamar en alguns dels telegrams que es reben a la Presidència de la Generalitat, a la qual d'entrada, s'exigeix —s'exigeix— no sé quantes, i quantes, i quantes coses, però es durà a terme de la mateixa manera que en un moment determinat, la nit del dilluns al dimarts, es va salvar una situació que, evidentment, no podia salvar ningú dels qui ara puguin exigir segons què. Per tant, amb aquella mateixa serenitat, i amb aquella mateixa eficàcia, això, crec jo que es durà a terme, i això ens ha de tranquil·litzar a tots —i ho vull dir, ho vull dir amb tota rotunditat, ho vull subratllar molt i molt—, perquè si a alguna cosa té dret aquest Parlament i té dret el país és a tenir la certesa que en els nivells en els quals això està situat en aquest moment, aquest és un afer que es porta amb exigència, amb rigor i amb una voluntat que la democràcia i a que tot el que la democràcia comporti sigui íntegrament conservat i tingui capacitat de desenvolupament per al futur.

Un segon punt que jo voldria analitzar breument en aquest Parlament, una consideració, un advertiment que voldria fer a tots nosaltres, és que de tota manera, malgrat això que acabo de dir, malgrat aquesta valoració positiva i aquesta, diguem-ne, visió positiva que tinc del futur, això no treu que en un marc de democràcia consolidada no es pugui produir un cert enduriment en alguns aspectes en el futur immediat, i en aquest futur immediat que tots hem de vigilar d'una manera especial, això es podria produir pre-

cisament en el camp de la política autonòmica. No és que això hagi de ser necessàriament així, però és evident que existia ja en el conjunt de la societat espanyola —i no em refereixo, i crec que ara no és hora d'entrar a discutir i fer polèmiques, que això fos imputable a cap partit en concret—, existeix ja un ferm procés en marxa que podria conduir a una certa congelació en alguns aspectes de la política autonòmica. Nosaltres hem de ser enormement vigilants per tal que això no es produeixi, i hem de fer valer una cosa que en aquests moments Catalunya té, com a conseqüència d'aquests fets, que és un capital polític. Si algú a Espanya —pràcticament no ha jugat ningú—, però si algú a Espanya ha estat al davant del que en podríem dir la voluntat de no deixar-se arrossegar a cap maniobra de desestabilització, ha estat la Catalunya autònoma, ha estat la Catalunya autònoma, tota la Catalunya autònoma, tots els partits polítics de la Catalunya autònoma, totes les sindicals de la Catalunya autònoma, i òbviament també el Govern de la Catalunya autònoma. Per tant aquest és un fet que hem de fer valdre i ningú no tindria dret a dir que l'autonomia catalana posa Espanya en perill. A nosaltres no ens agraden alguns aspectes, com és sabut, de la política autonòmica, però en canvi hem actuat lleialment tots. Jo penso que nosaltres en conjunt, com a país, hem actuat lleialment, ho hem de fer valdre, i no podríem, no podem, hem de lluitar perquè, per dir-ho així, no fos cas que els plats trencats se'ns volguessin atribuir a nosaltres per part d'algú. Per part d'algú que òbviament no és el Rei, i que espero que tampoc no serien les principals forces polítiques espanyoles.

Voldria fer també una altra consideració, i en el sentit que tot això ens obliga tots a fer una especial reflexió sobre les condicions en què s'ha estat produint aquests últims anys el restabliment de la democràcia i de l'autonomia, que ha estat una tasca enormement difícil, una tasca, per dir-ho així, plena de perills, i no pas perquè aquests perills els produís l'exèrcit, sinó perquè la mateixa societat espanyola, perquè la història espanyola, perquè la tradició, perquè segles d'estar organitzats d'una determinada manera, naturalment no eren fàcils de desmuntar en un moment. De vegades potser hi ha hagut un punt d'alegria en tots nosaltres en pensar que hi havia coses que eren molt fàcils, quan en realitat nosaltres venim d'una llarga tradició d'intolerància, d'una llarga tradició de discòrdia, d'una llarga tradició de no convivència —no pas per culpa de ningú, sinó per culpa del conjunt de la nostra societat—, d'una llarga tradició de centralisme, d'una llarga tradició de marginació i de persecució lingüística. Tot això, òbviament, ho hem de superar, però és evident que nosaltres hem de ser conscients de les dificultats d'aquesta tasca, i en aquests moments d'una manera especial.

Amb això, que quedi clar que jo no faig cap mena d'invitació a portar la prudència, el seny, a un punt que pogués representar una actitud de tipus dimissionari. Nosaltres, com a Executiu de la Generalitat, sabem millor que ningú —i em permeto dir que millor que ningú— les dificultats amb què de vegades topem, i els cops de geni que, fins i tot, de vegades hem de fer per tal d'evitar que el que creiem que són els drets de Catalunya, que ens vénen de la Constitució i de l'Estatut, no siguin frenats, no siguin escapçats. No més enllà d'ahir mateix, nosaltres varem ha-

ver d'intervenir per tal que en un aspecte concret els drets que ens dóna l'Estatut fossin respectats. Per tant, creiem que el Parlament, creiem que el Govern, i que Catalunya en general, ha de ser molt estricta, ha de ser molt exigent, en el compliment dels seus drets, els drets que li dóna la Constitució i els drets que li dóna l'Estatut. Simplement el que diem és que això ho haurem de fer amb un rigor, ho haurem de fer amb una cura, ho haurem de fer amb un deixar de banda, de vegades, potser més que no hem fet de vegades, el nostre esperit partidista, ho haurem de fer amb un patriotisme, ho haurem de fer d'una manera que mai ningú d'entre nosaltres no tiri pedres sobre la nostra mateixa teulada, perquè les coses que ja sempre sabíem que eren difícils, ara d'una manera molt més clara encara, hem vist, hem notat, la pura vivència, en tota la profunditat d'aquesta dificultat. Aquestes són les principals reflexions que jo us volia fer.

Vull dir-los, per acabar, que estem naturalment apesats pel que ha passat, però, que per altra banda, n'estem contents, en el sentit que hem vist que fins i tot en un moment molt i molt difícil —perquè no podem oblidar que durant disset hores el Govern i el Parlament espanyols han estat absolutament fora de joc, que, de fet, l'operació del Parlament va ser una ratera perfecta— el país ha aguantat per un mèrit molt especial del Rei, però també per un esperit de disciplina, per una voluntat de no deixar-se arrossegar ni a la provocació ni al desànim, pel conjunt del poble català i pel conjunt del poble espanyol. Per tant, voldria fer aquesta última reflexió de caire positiu. Vull fer-los la reflexió també que la Generalitat ha estat en tot moment informada, que, per tant, cap de les coses que han vingut després en aquest inici d'anàlisi de la responsabilitat no ha sorprès el President de la Generalitat ni el Consell Executiu de la Generalitat, perquè amb les coses que es deduïen, òbviament directament de la informació que teníem, hem pogut actuar jo penso que amb eficàcia. I això, al costat de tants altres fets preocupants que han existit, alguns dels quals en certs aspectes encara persisteixen, penso que és un element positiu del qual tots plegats ens hem de congratular. Permetin-me, per tant, que, al mateix temps que reitero aquesta preocupació i aquesta necessitat d'una extrema cura en la nostra actuació, faci constar la meua plena convicció que el balanç en molts i molts aspectes és positiu i que justifica la nostra confiança de cara al futur.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Ramon Viñals.

Faig present a tots els senyors Diputats que intervinguin que em veig obligat, atesa l'hora que és, a limitar estrictament la intervenció als temps que he indicat anteriorment.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta sessió extraordinària del Parlament de Catalunya, dedicada a denunciar l'atemptat que contra la democràcia es va produir dilluns passat, aquest Diputat no adscrit no vol fer-ne tan sols una condemna, sinó demanar que la resolució que segurament aprovarà avui aquí aquesta Cambra contingui recomanacions perquè en el futur les institucions del nostre Estat actuïn amb més energia que en el passat contra els qui volen destruir la democràcia. Crec que podem dir que del serè comportament mantingut pels ciutadans de l'Estat es desprèn un desig ge-

neral de convivència pacífica, i que si el repudi de la violència és un esperit que té tothom, aquest esperit és especialment fort entre la joventut, àdhuc la que està en edat militar, que estic segur que faria inviable una confrontació armada entre fraccions de la nostra societat.

Els qui tenen el rellotge parat i pensen que actituds i maneres de fer que eren comunes fa quasi cinquanta anys encara avui poden reeixir estan molt equivocats. El poble no està amb ells i no els entén, com tampoc no entén aquells que en el seu simplisme encara segueixen tenint penjats en els seus despatxos vells retrats i oblidats testaments. Però desgraciadament l'experiència per què acabem de passar ens ha ensenyat com un grup de gent agressiva pot posar en perill l'Estat democràtic i pluralista que tants esforços ens costa construir. Aquest Diputat ha tingut sempre el dubte de si, en lloc de la lenta transició que encara estem realitzant, no hauria estat millor i amb un cost més petit per al país una ruptura inicial que hagués depurat certs elements de l'Estat. Però el que està fet, fet està, i ara no podem sinó exigir que els poders democràtics triomfants actuïn amb energia contra organitzacions que no han amagat mai el seu caire procliu a la violència, i al mateix temps que netegin els òrgans del poder de persones hostils a la democràcia constitucional. Amb aquesta crisi hauria de cloure's l'època de la por, de la debilitat i del temps perdut en picabaralles partidistes. I si és clar que el país no vol una involució, encara és més clara la necessitat que té d'actuacions constructives que reforcin la democràcia.

Voldria acabar aquest breu parlament elogiant la maduresa que ha demostrat el poble de Catalunya amb el seu seny i amb el seu temperat comportament, molt en consonància amb l'encertada actuació del Consell Executiu en aquells moments en què entre la sorpresa general els ciutadans seguíem les informacions que els mitjans de comunicació ens proporcionaven amb ponderació i gran professionalitat. Vaig trobar a faltar, però, que aquest Parlament, en aquelles hores crítiques en què la situació era certament imprevisible, no hagués adreçat un comunicat al poble català i no s'haguessin cridat els Diputats allà on tenien l'obligació de ser en aquells moments, i que era aquí, en aquesta Cambra. Però si potser no vàrem connectar llavors amb el poble, segurament en la manifestació unitària que es farà podrem tots junts proclamar la nostra voluntat democràtica. Per finalitzar, crec que, com a república convençut que sóc i com a persona poc militarista, tinc el deure d'honor d'expressar aquí públicament dues coses: la primera, que, si bé els autors del fallit cop d'Estat eren militars, sense l'actitud majoritària de les forces armades de defensar la Constitució tot estava perdut. I la segona, que he de reconèixer, i congratular-me'n, el gran servei que a l'Estat i a la democràcia ha dispensat el Rei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDALGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, espero por la premura de tiempo no consumir siquiera los cinco minutos, puesto que aquello por lo que nos reunimos aquí está suficientemente claro.

Los hechos que han pasado este lunes, que han pasado este martes, son sumamente graves, son unos hechos que había personas que venían anunciando, que había perso-

nas que no entendían que podían pasar, pero que han pasado. De todas formas, hemos de felicitarnos que haya sido sólo un intento, que no haya tenido consecuencias mayores. Pero de hecho se puede sacar una consecuencia realmente clara, visible para todos. Es en este momento, cuando todas las fuerzas democráticas del Estado español, cuando todas las fuerzas en Cataluña hemos de unirnos, hemos de trabajar juntos para consolidar la democracia, para consolidar algo que no está consolidado, algo que cada día hemos de ir consolidando. No se puede decir que estamos ya en la democracia. Estos hechos pasados lo han demostrado. Todas las fuerzas políticas hemos de pedir responsabilidades, hemos de pedir que se aclaren al máximo estos hechos que han pasado, que no sea sólo lo que se ha dicho, sino que se descubra también lo que no se ha visto.

Y quiero terminar felicitando la labor que ha desempeñado, en primer lugar, la Corona, que indudablemente es la que ha hecho un trabajo eficiente, la que ha demostrado que la Constitución es una Constitución válida, que hay voluntad de democracia. Tengo que reconocer la labor del ejército, del ejército en su conjunto y no de unos cuantos hombres exaltados, de unos cuantos hombres que están perdidos en el tiempo. Tengo que reconocer la eficacia del Presidente de la Generalitat cuando comunicaba al pueblo de Cataluña la situación. Creo que en esos momentos de alguna forma el pueblo de Cataluña se tranquilizaba un poco más. Si en Madrid los distintos Grupos parlamentarios reconocían la labor hecha por los medios de comunicación social, yo tengo que reconocerlos también, no sólo los de Madrid, sino muy especialmente, y puesto que estamos en Cataluña, los medios de comunicación social que trabajan aquí, que también ayudaron de forma muy eficiente a mantener al pueblo informado. El pueblo que estuvo informado en estos momentos demostró su serenidad, su necesidad de democracia, su voluntad de vivir en la democracia. Saquemos, pues, la consecuencia de que el trabajo de todos y cada uno de los Grupos comprendidos en esta Cámara, y el PSA también, junto con todos, y en primera línea, tenemos que día a día, momento a momento, construir aquello que aún no está construido: la democracia. Que tenemos que luchar y defender, día a día la Constitución, el Estatuto y las libertades democráticas.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor José Acosta.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señorías. Muy brevemente. Es para decir que durante las dramáticas jornadas vividas he sentido como otros muchos ciudadanos la tremenda y certera impresión de que los hechos ocurridos han barrido de forma escandalosa, diríamos, toda la fraseología con la que pretendíamos explicar nuestra situación política, palabras como transición, palabras como consolidación de la democracia. Decimos han sido barridas y han dejado los hechos en lugar de tanta fraseología una idea tan simple, una idea tan simple como desgarradora, la idea de que nuestra democracia está prendida con alfileres a la realidad de los pueblos de España. Más aún, hemos padecido durante unas horas la visión inquietante, la angustia límite, diríamos, de que ha estado prendida de un solo alfiler, el Rey. La constatación no ha podido ser

más triste ni abrumadora, después de tantos años de lucha y de entregas de tanta gente valerosa entre todos los pueblos de España. Y con todo, más que como parlamentario de esta Cámara como ciudadano, quizás lo peor —me toca decir—, no haya sido esa malísima realidad percibida de forma angustiosa, sino la solución que se le pretende dar desde Madrid, en base a un solo partido que hace unos días no contaba ni con la mitad del apoyo de las fuerzas del Congreso de Diputados y que hoy cuenta con muy poco más de eso, gracias a la euforia inconsistente, creemos, desatada por los dramáticos hechos. Estamos convencidos, lo decimos como ciudadanos, repetimos, más que como parlamentarios, de que aquí se ha producido una falla importante de esa teoría de la gobernabilidad de España que tantas veces ha esgrimido el partido que gobierna en Cataluña.

La única situación real, el único planteamiento digno del momento sería, es, todavía, la presencia en el Gobierno de la otra gran fuerza política existente, la existencia de un Gobierno reforzado por el peso extraordinario y perentorio de los millones de votos que respaldan al Partido Socialista. Y sin embargo no se ha hecho así, y nos tememos, nos tememos, que de ahora en adelante los ciudadanos, millones de ciudadanos, no puedan contar los días que faltan para esa consolidación de la democracia, para esa culminación de la democracia en España, sino que se preocupen y se angustien, ante todo, en contar la distancia que va a separar el primer golpe fracasado, del segundo golpe, probablemente triunfante. Nuestro deseo es que este Parlamento —expresión de uno de los pueblos de España que van a la vanguardia de la lucha por la democracia—, irradie la fuerza y las proyecciones necesarias para rectificar este rumbo en la política española, que creemos profundamente errado.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre poble i tots els pobles d'Espanya, han viscut unes hores dramàtiques. Aquestes hores dramàtiques que han viscut exigeixen de nosaltres, i el nostre poble també exigeix de nosaltres, una profunda reflexió feta amb serenitat i feta sense por. Aquestes hores dramàtiques han demostrat que l'autonomia no està consolidada, han demostrat que el període de transició no ha acabat, que estem vivint un període constituent difícil, sobre el qual pesen enormes perills. No haver tingut en compte això, fins ara, va fer possible un dia una primera «Operació Galaxia», i ara aquesta nova operació, la denominació de la qual encara desconeixem. I si no es té en compte això no es podrà evitar una tercera operació.

En aquest moment, senyores i senyors, aquest Diputat no pot oblidar la incapacitat que ha demostrat aquest Govern i els governs anteriors per a prevenir la primera operació i per prevenir i dominar aquesta segona operació, molt més greu.

Perquè no hem d'oblidar tampoc que si aquesta vegada el Rei ha estat el dic que ha evitat una catàstrofe, ningú no pot assegurar que en una nova temptativa torni a ser així, i no pas per voluntat del Rei, perquè sabem que la seva voluntat és ferma, sinó perquè els futurs insurrectes ja es

preocuparan d'ofegar aquesta voluntat del Rei, ja es preocuparan d'evitar que pugui ser expressada aquesta voluntat de defensa de la democràcia i de la Constitució, en una altra temptativa. Antecedents que ho demostren, existeixen a la història, i les senyores i els senyors Diputats els coneixen.

Senyores i senyors Diputats, si girem el nostre esguard enrera, en la història tràgica de l'Estat espanyol observem els breus períodes de llibertat de què ha pogut disfrutar el nostre poble: el trienni liberal, un bienni progressista, la revolució de setembre —que durà tres anys—, un any de República —de primera República—, després, després, un període més aviat breu, la Restauració, quan ve la primera República no arriba més enllà, no arriba a sis anys. I això ens ha de fer pensar, i ens ha de fer endevinar per què va ser possible i per què ha estat possible que els períodes de llibertat hagin estat tan curts en la vida del nostre poble.

Nosaltres respectem, i jo respecto les forces armades, aquestes forces armades que no hem d'oblidar que també en elles existeix una tradició liberal, una tradició democràtica, i és enfortint aquesta tradició liberal i aquesta tradició democràtica de les forces armades, com nosaltres podem reforçar la Constitució i la democràcia.

No ens hem de fer il·lusions en una Catalunya oasi, no caiguem en el cofoisme. La Catalunya oasi del 36 va ser arrossegada per la ventada de ponent. No podem caure, doncs, en cap mena de cofoisme. El líder d'un partit estatal deia ahir que s'havia encès el llum vermell, i que aquest llum vermell no s'havia encara pas apagat. Certament, no s'ha apagat encara. La situació d'avui no és la situació de dissabte passat; és una situació molt greu, gravíssima, i que tots som plenament conscients que continua. L'experiència viscuda ens imposa, doncs, una reflexió profunda, ens imposa la de conèixer d'una vegada per sempre que la Constitució encara no és un fet, que la democràcia encara no és un fet, que vivim en període constituent. Ens imposa l'obligació de consolidar tot això. I no consolidarem tot això si no refermem la convivència del nostre poble, si ens pensem que el Rei és l'únic dic: no, amb el Rei, certament, però amb tot el poble al costat del Rei, i amb tot el poble al costat de les institucions.

Nosaltres sabem que això no serà possible si es continua amb aquesta política iniciada, amb què s'intenta que l'esperit de guerra freda s'introdueixi en el nostre poble. No es pot introduir aquest esperit de guerra freda en uns moments en què estem construint aquesta democràcia.

Una greu responsabilitat cau sobre nosaltres. De nosaltres depèn que aquest període de llibertat que estem vivint no sigui també un període de llibertat tan escàs, tan curt, com han estat els altres períodes de llibertat en la història de l'Estat espanyol.

El nostre poble té dret a exigir-nos una profunda reflexió sense cofoisme, una profunda reflexió, perquè nosaltres, en bona part, som responsables que sobre d'ell no caigui una nova tragèdia com tantes vegades han caigut tragèdies sobre el nostre poble.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li queden trenta segons.

(El Sr. Benet indica haver acabat la seva intervenció.)

Ah! perdó.

Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, aquesta setmana tots hem viscut hores dramàtiques i vergonyoses. Hores dramàtiques per la gravetat intrínseca dels fets als quals hem assistit. La totalitat dels representants del poble elegits democràticament i el Govern de l'Estat presoners d'un escamot de facciosos. Hores vergonyoses també perquè una vergonya ha estat aquesta imatge que han publicat els diaris de tot el món, d'un oficial amb uniforme enfilat a la tribuna d'oradors del Congrés apuntant amb una pistola als representants del poble. Realment, rarament la dignitat de la democràcia ha sortit més ferida. És per això que lamentem que la sortida d'aquest mateix oficial del Palau del Congrés s'hagi produït sense ni tan sols una vigilància de forces d'ordre públic, com si es tractés d'una rendició en acció de guerra, i no del que ha estat en realitat: la captura d'un militar deshonorat i traïdor.

Però la gravetat dels fets no es ceneix al que ha succeït al Congrés. L'Honorable senyor President de la Generalitat ha esmentat, de passada, la paraula «iceberg». Tots en som conscients que el que ha succeït en el Congrés és el cim d'un «iceberg», la part visible d'una conspiració contra la democràcia, això vol dir una conspiració contra els principis inscrits en la Constitució i en l'Estatut de Catalunya, dels quals deriva l'existència mateixa d'aquesta Cambra i el principi de l'autogovern de Catalunya.

Hem estat veritablement al frec de la catàstrofe. Com a estat evitada, la catàstrofe? Només en coneixem les línies generals. Aquí han estat exposades pel President de la Generalitat, però fins ara ningú no ha explicat els detalls i caldria que fossin explicats. L'única cosa que podem fer amb la informació donada és subratllar que la catàstrofe esmentada ha estat evitada en primer lloc, creïem, per la serenitat del poble, manifestació veritablement explícita de rebuig de tota aventura facciosa i reflex de l'assimilació de l'experiència dolorosa de cinquanta anys de la nostra dolorosa història.

En segon lloc, el senyor President de la Generalitat hi ha insistit llargament, per la fermesa del Cap de l'Estat: el Rei. El Diputat que els parla està parlant en nom d'un Grup republicà i d'aquesta constatació que acabo de fer no en vull treure cap argument ni a favor ni en contra de la institució monàrquica; em limito simplement a fer una constatació amb tot el respecte i tot l'agraïment que cal en aquest cas, però també amb la preocupació que ha estat la fermesa d'un sol home un dels elements fonamentals per a superar la catàstrofe de la qual hem estat a frec.

També en aquest apartat cal parlar de les altres autoritats que encarnen les institucions de l'Estat democràtic, i en primer lloc el President de la Generalitat de Catalunya que des del vespre mateix dels esdeveniments va informar de l'abast dels fets en un moment en què no hi havia informació oficial, va recomanar l'actitud que calia tenir per superar-los. Tot això respecte del passat. Què cal fer a partir d'ara? He esmentat el cim de l'«iceberg» i és lícit preguntar-se si els enemics de la democràcia continuaran actuant per destruir-la, és lícit preguntar-ho perquè ara és ben palès que els enemics de la democràcia ocupen llocs dintre dels aparells de l'Estat, aquests aparells que han es-

tat creats precisament per a defensar l'imperi de la llei. Per tant, és lògic que ens formulem algunes preguntes inquietants. Com l'escamot de facciosos va poder penetrar, literalment, sense disparar ni un tret, al Palau del Congrés, sense tenir cap dificultat, ni la més mínima? Per què en un Ple d'aquest tipus, en el qual es troba la totalitat dels representats del poble i tot el Govern de l'Estat, no s'han pres mesures de seguretat especials com les que es prenen, per exemple, quan assisteix el Cap de l'Estat al Congrés? Com és possible que ignoressin tot sobre la preparació de l'intent —el servei d'informació de l'exèrcit, el servei d'informació de la Presidència del Govern, el servei d'informació de la Guàrdia Civil—, especialment tractant-se d'un oficial de la Guàrdia Civil, amb antecedents recents i ben coneguts, com el Tinent Coronel que va dirigir l'ocupació del Palau del Congrés?

És evident, doncs, que en primer lloc, a l'hora d'investigar les responsabilitats, cal que siguin investigades no solament les responsabilitats per acció, sinó les responsabilitats per omissió, i aquesta investigació ha d'anar a fons, fins al final, fins les arrels del càncer. En segon lloc, un cop fixades les responsabilitats, cal que caigui el pes de la llei sobre els culpables; no seria tolerable manca d'energia per part de les autoritats competents en no manar a fons aquesta investigació, i en no aplicar estrictament la llei als responsables. Pensem que una conclusió s'imposa: la democràcia no ha estat guanyada d'un cop per sempre, la democràcia i la llibertat són coses que un poble les guanya i se'n fa digne amb la lluita i amb la conquesta diària. Per tant, necessitem fermesa i vigilància. Cal estar vigilants perquè s'ha guanyat únicament una batalla, però no hem guanyat la guerra. Sabem tots que la tècnica del cop d'estat exigeix l'existència d'un cert clima. Hem d'actuar, per tant, de tal manera, que evitem que els provocadors reixin a crear aquest clima. Per això el primer pressupòsit necessari és l'energia del Govern, el que ha estat dit fins ara, però l'altre pressupòsit és l'actitud del poble.

Creiem que hem de cridar el poble a tenir una actitud vigilant, però volem explicar de seguida que tenir una actitud vigilant no vol dir, sistemàticament, convocar tota mena de manifestacions als carrers. Esquerra Republicana de Catalunya participarà en la manifestació prevista per a demà, però tenim serioses reserves sobre la utilització d'aquest mètode de mobilització en les condicions que es donen en aquest moment. Creiem que tenir una actitud vigilant vol dir, primer de tot, evitar accions que siguin propícies a l'acció i a la tasca dels provocadors, a què m'he referit fa un instant. Hem vist exemples recents, i en aquesta mateixa ciutat de Barcelona, de com és fàcil que els provocadors en condicions de tensió, desviïn, inverteixin el sentit d'una manifestació i aconseguixin que hi hagi accions i crits que els primers a lamentar-ho són els mateixos organitzadors de la manifestació. Hem de cridar el poble a tenir una actitud ferma, serena i molt de seny. És això el que volia dir quan he parlat d'una actitud vigilant; però el nostre Grup voldria també dir dues paraules, dues reflexions sobre la perillosa tendència a utilitzar la crida a vagues generals.

La vaga general és la forma més elevada de la lluita d'un poble, per damunt no queda més que la insurrecció armada. Es tracta d'una forma de lluita excepcional que ha

de ser aplicada únicament i exclusiva en situacions excepcionals...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li queda un minut.

El Sr. VICENS: L'abús d'aquesta forma de lluita em sembla que seria la major de les imprudències. Si es crida a vagues generals a tort i a dret, què fariem contra un cop d'estat reeixit, com el podríem col·lapsar tenint un poble desarmat com el que tenim. Aquesta sí que és l'ocasió i el motiu d'una vaga general.

Per tant, cal tenir molta fermesa però també molt de seny. Nosaltres pensem que, per a reclamar la convivència, el primer que cal és demostrar que sabem exercir-la, i, per a defensar la democràcia, la millor manera és practicar-la.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Centrista, té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. La sessió d'avui té com a objecte fer un debat en el si del Parlament de Catalunya referent als fets esdevinguts dilluns i dimarts passat en el Congrés de Diputats de Madrid i a la ciutat de València. Fets dramàtics, fets, per al futur de la democràcia i per a l'autonomia, greus, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, que demanen una reflexió seriosa i col·lectiva d'aquest Parlament i, per això, felicito la Mesa i la Junta de Portaveus pel fet d'haver convocat aquest Ple.

Jo parlaré en nom de Centristes de Catalunya i també ho faig amb una explicable emoció perquè avui ocupo aquesta tribuna parlamentària després de l'experiència viscuda fa tres dies al Congrés de Diputats de Madrid, perquè, malgrat no formar-ne part, amb la meua qualitat de senador designat pel Parlament de Catalunya, assistia a la sessió d'investidura del President del Govern. Aquesta circumstància fortuïta em va convertir en un més dels oïdors que van quedar en mans del grup de sediciosos que intentà, sense èxit, donar un cop d'Estat contra la democràcia del nostre país. Els fets són ja ben prou coneguts per tots els ciutadans i també pels membres d'aquest Parlament de Catalunya.

Permeteu-me, tanmateix, que recolzant-me en aquesta traumàtica experiència personal, posi en relleu que l'intent d'humiliar i de sotmetre els representants elegits pel poble espanyol es va estrellar contra la dignitat i la serenitat del Govern i dels Diputats presents a l'hemicicle. Malgrat la lògica angoixa de les hores passades sota l'amenaça de les armes, malgrat la comprensible incertesa de les hores d'incomunicació i de vexació física i moral, els representants legítims del poble espanyol van donar la mesura que exigia la seva condició parlamentària. Els mitjans de comunicació social i, especialment, la Televisió, a la qual vull agrair els seus serveis d'informació per a tot el país, han posat a l'abast de tothom la serenitat dels nostres Diputats i el dramatisme dels fets. Dos casos especialment rellevants voldria remarcar en aquest moment que van calar molt a fons en els ànims dels qui érem a l'hemicicle. En primer lloc, la serenitat de tots els nostres Diputats i, en segon lloc, també voldria referir-me a l'actitud del Vice-president del Govern, el Tinent General Gutiérrez Mellado, qui en produir-se la irrupció dels sediciosos en el recinte parla-

mentari, va fer front al capítol dels assaltants amb la valentia i l'energia que correspon a la institució militar a què l'il·lustre representant pertanyia. L'actitud dels sediciosos, començant a fer ús de les armes que portaven, no va aco- vardir el Vice-president del Govern, que va continuar im- pertorbable mentre a un pas de distància les ràfegues de les metralletes s'adreçaven als escons i les tribunes del Parlament de Madrid. La força moral i la serenitat del Ti- nent General Gutiérrez Mellado fou sostinguda per la pre- sència immediata al seu costat del President del Govern, Adolfo Suárez, que va exigir el respecte i l'acatament de- guts a la seva condició de Cap de Govern en funcions. L'escarni i el menyspreu de què va ser víctima per part dels assaltants va trobar en el President Suárez l'única res- posta possible: una serena actitud de rebuig absolut i d'enfrontament ple de valentia. En aquells moments, se- nyores i senyors Diputats, eren en joc moltes coses impor- tants. S'estava jugant frívolament, criminalment, amb l'ordre constitucional. La voluntat de defensa plena de les llibertats, encarnada de manera especialment eloqüent pels parlamentaris reunits allí, va estar perfectament re- presentada per les actituds del President Suárez i del Ti- nent General Gutiérrez Mellado.

L'ordre constitucional, atacat de forma incivil i brutal per un grup de sediciosos, reclama de tots els ciutadans una actitud nova de defensa sense ambigüitats dels valors que en formen part. La Constitució consagra els valors de la llibertat, la justícia i la representabilitat del poble. Aquests valors pels quals hem hagut de lluitar tant i que, al Govern i al Parlament de Madrid en ple, els ha costat dues jornades dramàtiques, no poden existir sense el suport di- nàmic i vigilant de tots. La Constitució ha trobat en el Rei Joan Carles un intèrpret i un vetllador excepcional, com s'ha pogut comprovar públicament fa tres dies. La Co- rona ha manifestat amb tota l'energia necessària que no estava disposada a acceptar les velleïtats dictatorials de grupuscle que només es representen a ells mateixos. El missatge del Rei amb la seva concisió i ferma va ser el factor determinant del renaixement de la confiança en la força de la democràcia quan els dubtes i la intranquil·litat dominaven encara a l'ànim de molts ciutadans. Senyores i senyors Diputats, la Corona va actuar com a autèntica i fidel representant de la voluntat popular. Aquesta volun- tad és la que reclamava que les forces armades ocupessin el lloc que els correspon com a garantia suprema de l'ordre constitucional, sancionat de manera explícita per quasi la unanimitat dels ciutadans. Les forces armades han demostrat que són conscients de la importància de la seva missió de salvaguarda de la democràcia espanyola. Actuant amb plena sintonia amb el Cap de l'Estat, les for- ces armades constitueixen una peça clau de l'ordenament constitucional. El comportament exemplar de la immensa majoria de l'exèrcit no deixa cap dubte sobre el futur de la nostra democràcia. L'incruent cop de força contra les institucions democràtiques ha servit per a confirmar que les forces armades accepten sense ambigüitats la constitu- ció vigent i no aspiren en cap cas a substituir els legítims representants dels pobles. Cal subratllar també la serenitat i responsabilitat de la nostra Generalitat i del nostre Presi- dent, que amb les seves paraules va donar confiança al po- ble de Catalunya, i també de l'acord pres pels Partits par-

lamentaris de Catalunya, que van demanar l'actitud de tots el ciutadans perquè es mantiguessin atents i vigilants, disposats a manifestar el seu suport i compromís col·lectiu en defensa de la democràcia. L'atenció i la vigilància que demanem als ciutadans ha de representar, així mateix, un canvi qualitatiu en algunes de les actituds i comporta- ments dels qui actuen en nom seu en el si de les institucions públiques. La democràcia, per més consolidada que esti- gui des de molts punts de vista, sempre és fràgil, sempre es pot veure amenaçada pels atacs dels qui, des de la nos- tàlgia o des de la utopia, vulguin confondre la seva imatge del que hauria de ser la col·lectivitat amb el que els homes i les dones que la formen realment desitgen. Els drets hu- mans sancionats solemnement per l'ordre constitucional, poden veure's en perill a causa de l'autoritarisme brutal o amagat dels qui creuen que el seu és l'únic projecte possi- ble de societat. Per això, la lògica diversitat d'opinions po- lítiques representades pels Diputats del Parlament de Ca- talunya o de les Corts de Madrid no pot desdibuixar la vo- luntat unànime de respecte a les regles democràtiques vi- gents en la Constitució. Les armes que esgrimien els assal- tants i que pretenien intimidar els qui eren presents a l'he- micicle de les Corts s'adreçaven tant a nosaltres com a les llibertats constitucionals i a tots els ciutadans. Les metra- lletes s'adreçaven als representants de tots el Partits po- lítics, és a dir, als representants del poble. La dreta, el centre i l'esquerra de l'hemicle constituïen el blanc dels enemics de la convivència pacífica de la llibertat i de la de- mocràcia. En paraules d'un dels atacants: «vamos contra el sistema». És a dir, contra la Constitució. Com a conse- qüència dels fets esdevinguts, han canviat moltes coses; moltes més canviaran encara. Per exemple, el desgast al qual va ser sotmès l'anterior Cap del Govern espanyol, el permanent atac i desqualificació de què va ser objecte, ha servit, probablement, no tan sols per a provocar la seva di- missió, sinó també per a donar una imatge negativa i ma- tussera del sistema democràtic. Nosaltres, els Centristes de Catalunya, no creiem en la desqualificació de l'adver- sari com a arma política. Creiem, en canvi, en la vitalitat i el pes específic de la democràcia sense adjectius, en la plena vigència dels drets i els deures constitucionals, en la realització plena de la justícia solidària, en un règim de lli- bertats ciutadanes. Per això, la nostra lluita no ha estat mai contra ningú, sinó a favor dels valors consagrats en la Constitució complementats pel nostre programa d'implantació d'una autonomia plena per a Catalunya, també consagrada per la Constitució i l'Estatut. Els vots de Centristes de Catalunya que han estat molt sovint deci- sius no han tingut mai un sentit negativista o merament partidista. En el futur, quan necessitem consolidar entre tots la nostra autonomia i la convivència i la llibertat, es- tem decidits a conservar aquesta posició constructiva. Hem d'anar al fons dels fets produïts a Madrid i a Va- lència, hem de demanar les responsabilitats a tots els qui han participat en aquest atac a la llibertat i a la demo- cràcia, perquè només exigint amb fermesa les responsabi- litats individuals i col·lectives, defensarem el futur de la de- mocràcia parlamentària.

En conclusió, Centristes de Catalunya donem suport, amb tota energia, a la resolució unitària que avui es propo- sarà en aquest Parlament. La fem plenament nostra i re-

cordem als catalans que la democràcia ens exigeix, alhora, esperit crític i capacitat d'entesa, llibertat de criteris i respecte a l'adversari. Els incidents del 23 i 24 de febrer van demostrar que fins i tot entre les adversaris hi havia una coincidència essencial. Els enemics de la democràcia no hi feren distincions...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, té un minut de temps.

El Sr. CAÑELLAS: Si aquesta actitud constructiva, si aquesta nova força positiva es consolida, la democràcia no podrà estar mai en perill, malgrat el desig d'alguns de substituir la democràcia per un règim autoritari. L'especial clima viscut aquests dies passats atorga un especial valor a la nostra ratificació explícita de voluntat d'entesa amb allò que ens és també comú a tots els demòcrates: la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i la llibertat del nostre poble. Malgrat els intents de traïr la voluntat popular, malgrat el desig d'alguns d'imposar el retrocés al que ha estat la palesa voluntat del ciutadans lliurement expressada, Centristes de Catalunya fa seva la crida a la serenitat i al compromís actiu en la defensa de les institucions democràtiques, reforçada des d'abans-d'ahir amb una nova perspectiva de futur i d'esperança.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Francesc Frutos.

El Sr. FRUTOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. L'assalt facciós al Congrés de Diputats que es va produir la tarda del dia 23 és l'acte més greu que ha estat comès pels sectors ultres del país en contra de la democràcia que estem consolidant amb un gran esforç. I cal no minimitzar de cap manera aquest fet, cal veure al mateix temps que hi ha precedents existents, fins i tot amb les mateixes persones que havien preparat ja altres cops d'Estat, pronunciaments, anomenats cops de mà, que ens demostren diverses coses. En primer lloc, en què es poden convertir les xerrades de cafè com l'«operació Galaxia» quan no hi ha una actitud enèrgica per a tallar-les d'arrels. Segon: que el Govern i les institucions que succeeixen una dictadura hi han de trencar netament, recolzant-se en la voluntat popular i en l'acció popular. Per tant, una transformació democràtica que aïlli d'una forma clara els elements clarament anticonstitucionals. Que cal veure això amb una interrelació constant entre poble i institucions, entre política i ciutadà. No veure en el ciutadà únicament un element passiu de l'acció política i social, sinó fent-lo participar activament.

Creiem que la transició ha tingut inestabilitat i contradiccions constants, que cal superar amb claretat i amb energia, amb responsabilitat i prudència. I és difícil, efectivament, és difícil, però és l'únic camí que tenim el poble de Catalunya, i la seva representació, en la part que li correspon, aquest Parlament. Cal, per tant, no oblidar la història, ni la recent ni la de fa uns anys; no per a revenjar-nos, gens ni mica, sinó per a treure'n les conclusions i arribar fins a les últimes conseqüències en un procés de profunda democratització de tota la vida social del país.

Aquests fets exigeixen, per tant, clarament, que dins les naturals discrepàncies en els respectius continguts polítics des nostres programes i projectes històrics, hi hagi una bàsica unitat en la defensa de les llibertats individuals i

collectives, de la democràcia, del marc constitucional de què ens hem dotat, una clara defensa unitària de les institucions, de l'autonomia, en definitiva. Una unitat democràtica de caràcter popular i de caràcter, també, i no cal que ens facin por les paraules, clarament i netament anti-feixista.

No podem veure, per tant, els gravíssims fets, no els hi ha vist cap dels oradors que han passat per aquesta tribuna, com un incident aïllat i que, en definitiva, ja ha acabat del tot el perill: ha estat un incident, ja ha acabat el perill. Perquè també hi ha el perill, i efectivament això és un perill, de qualificar-ho d'incident, de treure-li importància, i treure-li importància és desarmar de nou les institucions democràtiques i el poble per a poder liquidar aquests fets facciosos i reinstaurar plenament la democràcia. Existeix, a més, un fil conductor que hem de tenir molt en compte, un fil conductor del complot, que té bases de partida, i sobretot jo assenyalaria alguna de les bases importants de partida: un fil conductor que no està desmuntat i que cal desmuntar, fil conductor que, basant-se en el rebuig clar i net de la democràcia, comença amb uns fets gravíssims, a Atocha, amb els assassinats de cinc advocats, i on un personatge important que surt implicat en aquests fets, que és el Garcia Carrés, instrument del passat sindicat vertical, un instrument, torna a estar implicat en això, sense que hi hagi hagut cap responsabilitat, sense que hagi caigut cap responsabilitat ni cap llei sobre aquest senyor. Hi ha, d'altra banda, Alcázars, Almendros, revistes oficials i semioficials i paraoficials, que es distribueixen profusament cridant repetidament al cop d'Estat, al conjunt de la societat, i sobretot, amb molta força, a les casernes...

Junt amb altres gravíssimes qüestions, per tant, aquestes qüestions s'han d'aclarir, s'han de netejar, s'han de superar. Gravíssimes qüestions que hi ha també junt amb això, que cal solucionar políticament i democràticament en primer lloc, però també amb els mitjans col·lectius de l'Estat quan calgui, com són el terrorisme i la violència de tot tipus, que són elements que contribueixen fortament a crear les bases de fets com el que ha succeït. Per tant, cal aquí, l'actuació enèrgica, sense contemplacions, també, del conjunt de forces polítiques democràtiques.

S'ha dit que el fet del Congrés de Diputats ha estat una acció artesanal. El fet del Congrés de Diputats en concret, és a dir, l'operació «Tejero», ha resultat totalment i absolutament satisfactòria per als qui la van planejar. Han fallat altres coses, i cal veure aquí quines són les altres coses. Han fallat aquestes implicacions exteriors, sobretot a partir, i cal valorar-ho, i ho valorem al Partit Socialista Unificat de Catalunya, de l'actitud decisiva del Rei en tot aquest afer. Actitud decisiva que, desgraciadament, en funció que no hem previst amb temps suficient —el conjunt de forces polítiques— que hi ha unes coses bàsiques amb les quals hem d'actuar unitàriament durant tot el procés, l'actitud del Rei, l'acció del Rei, ha estat decisiva per a avortar, per a tallar aquest fet facciós.

D'altra banda, valorem també l'actitud positiva de la Generalitat, tal com ja s'ha assenyalat per altres oradors, i valorem també de forma molt positiva l'actitud del poble, l'actitud del poble, de totes les seves forces socials, polítiques, institucionals, molt especialment els ajuntaments, centrals sindicals, partits polítics. La gravetat, per tant,

sobre la base d'aquesta anàlisi, continua. Cal ara no fer marxa enrera en tot el que signifiqui reforçament de la democràcia, amb tota l'acció política que ha d'aportar aquest Parlament, que han d'aportar les forces polítiques: defensa de la Constitució i de l'autonomia; denunciar el fet sense rebaixes, sense cap rebaixament de la gravetat del fet; exigir la plena identificació de tots els implicats, aclariment, per tant, dels fets; processament i condemna; democratització dels aparells de l'Estat, i depuració dels elements facciosos d'aquests aparells de l'Estat, de tots els aparells de l'Estat. En aquest sentit, l'acció democràtica de cessament, detencions i retencions de caps oficials implicats, que ha començat ja, que valorem positivament, cal portar-la fins a les últimes conseqüències, fins al fons.

Els Pavías, Sanjurjos, Tejeros i Milans del Bosch, els que no reconeixen ni acaten la Constitució, sinó que actuen en contra d'ella, han de conèixer tot el pes de les lleis democràtiques. Són responsables en altíssim grau, no quatre beneïts, com també de vegades es vol dir, sinó responsables en altíssim grau.

Valorem nosaltres, també, el paper de la Junta de Caps d'Estat Major i de sectors importants que s'han demostrat, en aquesta crisi concreta, majoritaris en l'exèrcit. I estem, efectivament, per una relació oberta, de convivència i d'acord entre la societat civil i l'exèrcit, entre les forces armades i el poble, sobre la base, naturalment, de l'acatament i defensa de la Constitució i de totes les lleis que emanen de la Constitució.

En aquesta línia cal tenir en compte alguns elements polítics. En primer lloc, la democràcia no està consolidada. La democràcia no està consolidada com s'ha dit. Aquesta formulació avui no és real i, a més a més, és desmobilitzadora de la voluntat popular.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, disposa d'un minut per a acabar.

El Sr. FRUTOS: Cal tenir una actitud responsable, però enèrgica. El PSUC prestarà suport a totes les iniciatives democràtiques, populars i unitàries, s'oposarà a una política social i autonòmica més dretana, menys popular —el que es va aprovar, per tant, ahir en el Congrés dels Diputats nosaltres creiem que no correspon a les veritables necessitats del país—, i prestarem suport a totes les iniciatives polítiques positives, en suport d'un programa popular d'aprofundiment de l'autonomia, de la Constitució. Valorem, en aquest sentit, l'oferiment que han fet els companys del Partit Socialista Obrer Espanyol, i nosaltres creiem que és una prova, una mostra de responsabilitat. Creiem, per tant, necessària una àmplia unitat amb contingut.

Per acabar ja, valorar altament el paper del poble, de nou, de la Generalitat, de les institucions, i dir que nosaltres continuarem sense cap fissura al costat del poble, en una acció democràtica i popular activa. Això serà plenament responsable. Serà actuar en el marc total de la normalitat, però mai no actuar en el marc de la passivitat. En defensa, per tant, de la democràcia, de la Constitució i de l'autonomia, nosaltres votarem la Moció que avui se'ns proposa i participarem activament i massivament a la manifestació de demà, com a formes concretes d'avançar en aquest procés per a la clarificació i per a la consolidació de la democràcia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari dels Socialistes té la paraula el Diputat senyor Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per la pressa i perquè ja ho han fet molts dels qui han intervingut abans, m'abstindré de qualificar els actes de Madrid i València de dilluns i dimarts. Però sí que vull, en primer lloc, denunciar la temptació d'aquells que volen oblidar aquests fets com si es tractés d'un malson. Aquesta no ha estat una aventura. El cop d'Estat ha sortit de la caverna i ha atacat la primera institució del règim democràtic: el Congrés dels Diputats. Sols la intervenció de la Corona ha estat decisiva per a un desenllaç positiu d'aquesta crisi. Però la situació continua essent molt delicada. Després d'aquests fets, res no és igual, al cap de setanta-dues hores. Moltes coses han canviat. Hi ha una situació nova. I aquesta situació nova, als socialistes, ens marca una prioritat: la prioritat és la defensa de la democràcia, la defensa de la Constitució, la defensa de l'Estatut. I, com entenem els socialistes la defensa de la democràcia, de la Constitució i de l'Estatut? Ho entenem, en primer lloc, con una triple exigència. Exigència d'aclariment immediat i complet dels responsables de l'atac a les institucions democràtiques amb aplicació estricta de la legalitat. I també amb la consideració que tota inhibició o encobriment són altres formes d'atemptat contra la democràcia. L'exigència de justícia és condició fonamental per a la seguretat del futur. Hi ha massa tragèdia en el llit dels rius de la nostra història, per a permetre cap debilitat, cap vacil·lació en aquest sentit. En segon lloc, l'exigència de la democratització de l'Estat i de totes les seves institucions, avançar amb fermesa en un procés que ha estat massa vegades interromput aquests dos darrers anys. I en tercer lloc, exigència per a l'establiment de garanties de seguretat i procediment, feta amb mesures efectives, que donin al nostre poble una garantia que fets com aquests no podran tornar-se a repetir. Aconseguir aquestes garanties de seguretat per a tot el nostre poble és avui el nostre deure ineludible, perquè el poble sap que la democràcia només és defensada pels qui creuen en els seus valors i els seus principis.

Aquests dies el poble de Catalunya ha estat conscient del perill que ens ha amenaçat. Ha donat una nova prova de maduresa amb la seva actitud serena i vigilant. Per a tots és un toc d'atenció. Visualment, tots sabem què significa fer callar la paraula amb els canons de les metralleres. Els fets ens demostren que la fortalesa moral de la democràcia existeix, però que també la feblesa dels seus instruments és molt gran. Entre tots cal dir-ho clar: hem fet una democràcia que encara és molt dèbil. Per això, cal defensar-la. Per als socialistes la defensa de la democràcia no és una actitud passiva; és una actitud dinàmica i engrescadora; és l'acció per a la democratització de l'Estat i de les seves institucions; és l'acció per a enfortir les institucions democràtiques i autonòmiques de Catalunya; enfortir els ajuntaments, enfortir la Generalitat, el Parlament i el Consell Executiu, enfortir els ajuntaments democràtics, impulsant governs municipals, amb executius forts, recolzats en majories clares, sobre la base dels problemes concrets, amb capacitat de govern. Els socialistes ens sentim capaços de fer-ho, i com que tenim una gran

responsabilitat en el govern dels ajuntaments de Catalunya, farem tot el possible per a enfortir el govern dels municipis, per fer el seu funcionament més i més democràtic i més i més eficaç; i invitem totes les forces amb les quals governem a ajuntar esforços en aquesta corresponsabilització del govern dels municipis, a enfortir l'autonomia i defensar l'Estatut.

Siguem ben conscients que els fets d'aquests dies són un perill, una amenaça per a l'autonomia. Tenim davant, aquí, en aquest Parlament, el perill possible que en algun moment, de manera subtil o barroera, quedi interrompuda l'activitat d'aquest Parlament. La defensa de l'autonomia passa, a Catalunya, passa en primer lloc per l'enfortiment del Parlament, un Parlament viu, actiu, impulsor i creador: és la primera condició per a l'autonomia política. Oblidar-ho o negligir-ho no pot significar altra cosa que creuar la línia de l'autogovern per caure en la línia de la descentralització. Per la sortida donada a la crisi del Govern de Madrid, de clar signe regressiu, veiem un horitzó de negres dificultats en el nostre procés d'autogovern. Per això, defensar l'autonomia en aquest moment és també enfortir el Consell Executiu, amb independència de quina sigui la força que temporalment en sigui titular. Acabar amb les indefinicions o ambigüitats d'algunes forces, permetent ocupar a cadascú el lloc que li correspon i no descansant massa sovint, com s'ha fet, en el sentit de la responsabilitat dels socialistes. Defensar l'autonomia és també l'actitud ferma d'impedir que des d'una possible amenaça d'una involució política greu, es desvirtuïn els continguts de l'autonomia; caure en aquest parany seria temptar la involució. La defensa de la democràcia i de l'autonomia és també accelerar el procés de la institucionalització de Catalunya. Els socialistes ho hem dit sempre i ho vull reiterar: per al desenvolupament de les lleis institucionals catalanes són necessaris acords parlamentaris al més amplis possibles, amb calendaris exactes que n'accelerin l'elaboració. Els socialistes reiterem la nostra posició plenament positiva a aquests acords que permetin la corresponsabilització i el màxim rigor tècnic o polític en el desplegament institucional del nostre autogovern. L'enfortiment de les institucions democràtiques, que és la forma de defensar la democràcia, ha de ser fet també amb l'acció per unir més i més el poble a les institucions. Aquesta és per nosaltres una acció bàsica fonamental, perquè de la participació del poble neix la identificació del poble amb les institucions democràtiques. Aquest és l'autèntic sentit de la democràcia i de l'autogovern, que es manifesta sempre a través de l'expressió de la voluntat popular en les urnes pel sufragi universal, però que també en moments difícils pot expressar-se per la participació del poble amb la seva presència al carrer com farem demà a la tarda. Que ningú no pensi que la nostra política ha canviat. S'adequa a la gravetat del moment que ens marca la prioritat de defensar la Constitució, de defensar l'Estatut, de defensar l'autonomia i la democràcia. En aquesta orientació els socialistes no vacil·larem, no ens cansarem, actuarem al màxim amb resolució i eficàcia. Sabem de la defensa aferrissada de la democràcia, de la Constitució i de l'Estatut en sembrar l'espurna de l'esperança de milers d'homes i dones d'aquest país, que saben que els socialistes en som veritable garantia.

Senyors Diputats, són massa alts els valors de la llibertat, la seva conquesta ha estat difícil, feta com diu el poeta «en l'apassionada recerca del que és ver i just...»

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat...

El Sr. REVENTÓS: »...pagada amb sobrepreu de dolor». Per tot això, que és ben senzill d'entendre, els socialistes renovem el nostre compromís de sempre: complir amb el nostre deure en el combat per la llibertat.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En el món de la informació en què vivim, hi ha imatges o simples notícies que són molt més esclariadores que el més important dels discursos, que la més fonamentada de les tesis. I aquesta ha estat precisament la gran aportació en tot aquest procés dels mitjans d'informació. Perquè les fotografies que han donat la volta al món, de les amenaces a un govern democràtic i legítim i als representants del poble, representen la força irracional agredint la llei, agredint l'ordre constitucional, agredint la voluntat popular. He pogut palpar, mitjançant aquestes imatges, que hi havia un perill real contra la democràcia. Perill real en el qual alguns ja no creien. I he pogut comprendre perfectament fins a quin punt era greu per nosaltres, per Catalunya, per tot l'Estat, perdre el que representava aquesta democràcia. Una democràcia, una autonomia, sovint criticades, sovint minimitzades, però que quan hem vist clarament que estàvem a punt de poder-les perdre, els hem donat tot el valor que tenen.

Després de la imatge, la notícia. Que no és catatrofista, i no la dic en aquest sentit, sinó que és de presa de consciència. Un diari barceloní ens deia, ens recordava que entre el 14 d'abril del 31 i el 18 de juliol del 36, havien passat 1922 dies, exactament els mateixos que entre el 20 de novembre del 75 i el 23 de febrer del 81. No he verificat dies exactes, perquè tampoc no ve d'un dia, i tampoc els dos períodes no tenen el mateix procés polític. Però aquesta simple coincidència de la notícia ens recorda, com han dit alguns oradors que m'han precedit, la brevetat dels parèntesis democràtics en el nostre país, i com hem estat històricament incapaços de crear una democràcia sòlida i perdurable. El canviar aquest signe ha de ser la gran aportació de les nostres generacions a la història de Catalunya i d'Espanya.

Després del cop d'Estat fallit, creiem que queda clar que la lluita més important segueix existint entre creació d'una democràcia forta —amb autoritat, amb eleccions, amb alternança— o involució amenaçadora. Una tercera reflexió, senyores i senyors Diputats, i és que a Catalunya no hi ha autonomia si no hi ha democràcia a tot l'Estat. Autonomia i democràcia van íntimament lligades. Catalunya, per tant, té l'obligació de fer sentir el seu pes, ha d'aportar la seva responsabilitat i la seva estabilitat al manteniment de les institucions democràtiques espanyoles, i en aquests moments difícils volem també subratllar l'exemple de normalitat, de serenitat, de treball que ha donat tot el poble de Catalunya dins la línia del missatge del Molt Honorable President de la Generalitat, oportú en el temps i en el contingut, i d'acord també amb tots els líders polítics catalans, que han fet declaracions en el mateix sentit de nor-

malitat i de serenitat. Volem recordar també la presència en el Palau de la Generalitat de la Presidència d'aquest Parlament, de la Mesa, de la Junta de Portaveus, de nombrosos Diputats, en un acte de solidaritat de tots en els moments difícils i crucials que s'estaven vivint. Creiem que aquesta ha estat la millor resposta, la millor aportació de Catalunya a l'estabilitat democràtica espanyola.

Parlàvem de democràcia forta, precisament perquè el sistema democràtic posa la llei per sobre de tothom i fonamentalment per sobre de la força. Ha de saber defensar-se contra els seus enemics i per tant creiem i demanem que els fets del 23 i del 24 de febrer siguin investigats fins a les últimes conseqüències, que s'apliqui la llei amb tot el rigor. L'imperi de la llei, repeteixo, és la gran força de la democràcia. D'altra banda, la democràcia necessita confiar, per realitzar les seves tasques, en l'aparell de l'Estat, sobretot en les forces armades i en les forces d'ordre públic. Són la garantia, han de ser la garantia, en definitiva, han estat la garantia de servei a la Constitució, als seus mecanismes, als drets i llibertats dels ciutadans i dels pobles de l'Estat. Necessitem, la democràcia necessita forces d'ordre públic fidels, fent les reformes que siguin necessàries, sobretot quan el terrorisme, gran enemic també de la democràcia, no busca res més, objectivament, que l'èxit del cop d'Estat del 23 de febrer.

Finalment, una nota d'esperança, i és que en definitiva el cop ha fracassat. I per això estem avui aquí. Les institucions —i aquí també de part del nostre Grup voldríem destacar el paper decisiu de la Corona—, les institucions i el poble, tot el poble de l'Estat, amb la seva serenitat, han vençut un atac frontal a la democràcia. En surt reforçada,

la democràcia en sortirà reforçada, si tots, des del Govern o des de l'oposició, treballem per ella.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, les circumstàncies ens permeten d'abreujar els terminis que havíem fixat al començament. Ha arribat ja a la Mesa una Proposta de resolució signada per tots els Grups parlamentaris. A més a més, aquesta Proposta ha estat distribuïda als senyors Diputats, cosa que ens dispensa de fer-ne la lectura. Podem passar, doncs, immediatament, a la seva votació. Abans voldria fer constar que el senyor President de la Generalitat, obligat a entrevistar-se amb el nou Capità general a les 12, m'ha pregat d'explicar les raons per les quals no serà present en la votació. Passem doncs, a votar la Proposta de resolució, que ha estat ja considerada per la Mesa, i que és plenament congruent amb el debat.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

La proposta ha estat votada per unanimitat.

Senyors Diputats, una darrera proposta per part meva; si em donen el seu assentiment, m'adreçaré al senyor President del Congrés dels Diputats per manifestar-li, en nom del Parlament, la nostra felicitació per l'enteresa i la mesura amb què han sabut afrontar la difícil situació a què es van veure sotmesos i per expressar-los la nostra solidaritat en la defensa de la Constitució, de les lleis i de les llibertats democràtiques.

S'aixeca la sessió.

(Són les dotze i dotze minuts del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

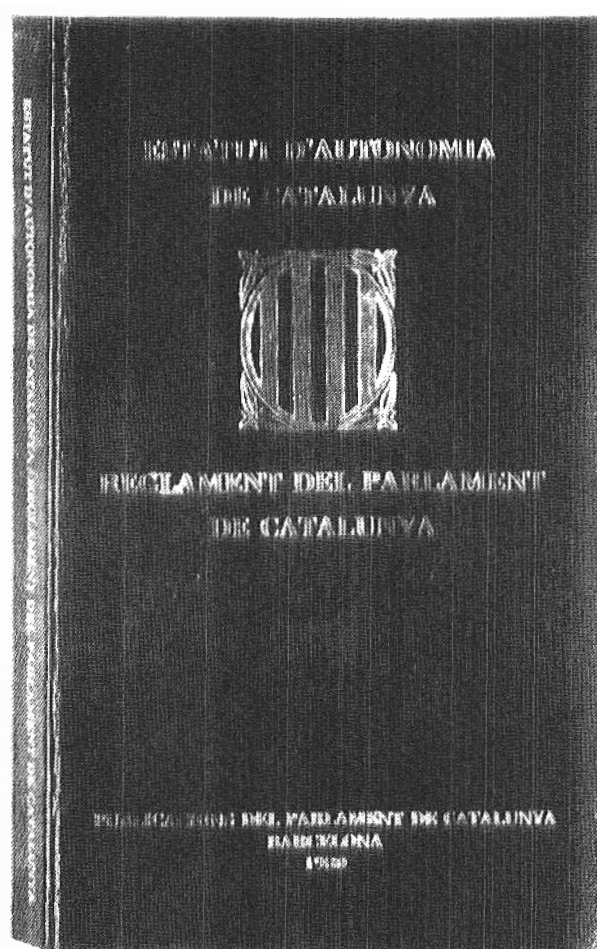
fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80